

Transcript podcast 'Radio Debuut'

Aflevering: Megan van Kessel

Voice-over: Dit is een podcast van Wintertuin.

Voice-over #2: Welkom bij Radio Debuut. In deze reeks worden kersverse debutanten geïnterviewd over hun debuten en het belang van literatuur. In deze aflevering ga je luisteren naar Selm Merel Wenselaers in gesprek met Megan van Kessel.

Selm: Hallo, mijn naam is Selm Merel Wenselaers. Bij mij te gast: Megan van Kessel. Dag Megan!

Megan: Hallo.

Selm: Hallo. We staan een week voor je officiële debuut, dan pas komt het boek uit. We spreken elkaar terwijl er nog geen papieren versie is.

Megan: Nee

Selm: Nee. Daar gaan we uitgebreid over praten, over je boek *Uitzicht van dichtbij*, maar we gaan eerst naar een laudatio luisteren. Dat is altijd een lekker begin. En die wordt uitgesproken door Ine Boermans.

Ine: Ik voel me vereerd dat Megan me heeft gevraagd voor deze laudatio. Ik heb het woord eerst even online op moeten zoeken, maar op internet rondhangen is een van mijn favoriete werkontwikkende bezigheden, dus dat kwam mooi uit. Zo ken ik Megan ook: door veel werkontwikkend op het internet te hangen kom je de mooiste verhalen tegen, ook die van Megan, onder andere in online magazine *Papieren Helden*. De eerste keer dat ik haar in het echt zag, stonden we allebei te schreeuwen op het Boekenbal, eerst in de foyer en later op de dansvloer. En dat scheidt natuurlijk een band. Nu is er eindelijk ook haar debuut, *Uitzicht van dichtbij*. Ik weet dat het veel vergde van je geduld, Megan, want er werd wat geschoven in de planning en zelfs voor de meest geduldige mens zou dat moeilijk zijn. Ik vind het vaak lastig om een uitgebreid en helder kant-en-klaar oordeel te vellen over dingen - of nou ja, over de boeken die ik lees, want verder gaat zo'n oordeel me best prima af - maar eigenlijk is juist dat iets wat ik goed vind aan *Uitzicht van dichtbij*. Dat er geen kant-en-klaar oordeel in zit. Bijna terloops tipt het onderwerpen als verlies en schuldgevoel aan. Best grote thema's, maar zo opgeschreven dat je er bijna overheen zal lezen. Bijna, want het is er wel en je voelt het ook en dat is knap gedaan. Je wordt meegenomen naar verschillende momenten in het leven van een vrouw, Maggie. Als kind, als puber, als jongvolwassene en als jonge moeder. Je wordt meegenomen naar kwetsbare momenten, belangrijke momenten, maar ook alledaagse momenten die toch veelzeggend zijn. En zonder al te veel weg te geven: ook naar een grote gebeurtenis die blijvende invloed heeft op Maggie's verdere leven. En dat allemaal door elkaar. Steeds wat meer informatie, steeds wat meer stukjes leven. Maggie is iemand met wie je wel kunt meeleven, maar die niet altijd sympathiek of redelijk is. Soms jaloers, kinderachtig, hunkerend, gekwetst of zoekend Kortom: een echt mens. Ze worstelt met een vader van wie niet al te veel te verwachten is, maar zoals dat gaat, de hunkering naar een ouder blijft en dus ook de verwachting. Je ontkomt er niet aan. Dit wordt allemaal verteld in sfeervolle, bijna nonchalante scènes. Grote

gebeurtenissen passeren net zo terloops als net terloops de revue als bijvoorbeeld de burens aan wie Maggie zich rot ergert of de tuin die maar niet wil lukken. Dit allemaal zonder grote weerspiegelingen of reflecties, zonder al te veel te willen sturen of meningen voor te willen schoten. Het legt niet uit, het kauwt niet voor, het laat je meebeleven, *show don't tell*. Dit kan ik zeer waarderen en vind ik mooi gedaan. Van schrijvers en hoofdpersonen - met name vrouwelijke - wordt al vaak genoeg verwacht dat ze laten zien hoe bijzonder sympathiek of buitengewoon slim ze zijn. Daar is in dit boek geen sprake van. Zoals ik al zei, Maggie is een echt mens, met fijne en minder fijne kanten, en als lezer mag je je eigen oordeel vellen of dit zelfs helemaal laten. Het is zoals het is.

Megan, je boek is er eindelijk. Van mijn debuut kan ik me herinneren dat ik door allerlei emoties heenging; van trots tot afkeer, en dat om en om. In ieder geval voelde het alsof het niet meer helemaal alleen van mij was, en dat gaf uiteindelijk ook weer ruimte voor iets nieuws. Heel erg gefeliciteerd met deze mooie debuutroman, en ik hoop dat dit boek veel goeds en leuks brengt en een daverend startschot vormt van je schrijverschap.

Dan heb ik nog een vraag. De meeste vragen die je gaat krijgen zullen gaan over of je verhaal autobiografisch is. Dit snap ik en dat komt omdat de gebeurtenissen in je boek nieuwsgierig maken naar jou als persoon. En ook al ben ik nieuwsgierig, ik heb een andere vraag voor je. Om mijzelf aan het werken te krijgen en te inspireren, las ik uiteraard boeken, maar nog veel vaker keek ik films, kunst, of luisterde ik muziek. Inspiratie kan net zo gemakkelijk uit de Euro Dance Megamix van 1995 komen, als uit de geweldige kunst van Sophie Calle. Dus aan jou de vraag: welke werken inspireerden jou het meest bij het schrijven van dit boek?

Selm: Ja, Megan.

Megan: Ja, daar gaan we. (lacht)

Selm: Gelijk een grote vraag.

Megan: Jeetje, ja, inderdaad. En een heel leuke, mooie laudatio, ook. Had ik niet verwacht. (lacht)

Selm: (lacht) Welke emotie voel je nu?

Megan: Ik vind het heel leuk om dit te horen. Dit is, ja... je moet wel echt tegen jezelf zeggen van: oké, dit gaat niet over jezelf, maar over wat je hebt gemaakt. En dat is iets nieuws, een nieuwe ervaring. En dat... ja, daarin zitten gewoon heel veel complimenten en heel veel dingetjes die ik ook wel echt zo heb bedoeld en waar ik ook echt wel op zoek naar ben geweest om dat erin te krijgen. En als dat dan is gelukt, dan is dat heel fijn, eigenlijk. Ja. Dus dat. En qua werken die me hebben geïnspireerd... Oh, uhm... Ja, ik denk dat ik- wat zij zegt over het is een mens met ook lelijke kanten, met- die onredelijk kan zijn en jaloers... ja daarin heb ik me denk ik wel echt laten inspireren door veel ruziescènes te lezen en in films ook die scènes goed te bekijken. Omdat ik- ik hou heel erg van woede en ruzie en ingehouden woede, want ik vind dat gewoon heel... ja ik vind dat daar heel veel schoonheid en humor in zit, omdat het zo- je bent zo ontzettend onbewust en lelijk en kwetsbaar en niet bezig met hoe je overkomt, en dat zit bijvoorbeeld heel erg in de film... ja, ik weet niet, er zijn er drie van: *Before Sunrise*, *Before Midnight* en dan het laatste deel. Dat vond ik een hele mooie inspiratie. Het gaat over twee mensen die met hun gezin op vakantie gaan naar

Griekenland, naar de Peloponnesos. En dan zijn ze daar op een schrijversresidentie en zij zeggen van: ga lekker met zijn tweeën naar een hotel en wij letten wel op de kinderen. Dus dat koppel gaat er dan heen en de druk is natuurlijk zo hoog dat ze uiteraard ruzie krijgen. En het is gewoon een hilarische scène en ik kan die echt wel zeven, acht keer achter elkaar zien. Ik heb hem ook gelezen, omdat die, ja het is zo herkenbaar en het is zo iets waar je je achteraf een beetje voor schaamt enzo en om dat juist te laten zien vind ik.. Ja, dit vind ik bijvoorbeeld heel inspirerend en dat heb ik ook wel geprobeerd om in één scène in het boek om haar gewoon lelijk onredelijk te laten zijn over het feit dat haar man naar Parijs gaat en dat ze gewoon echt zoiets heeft van: ja, ik vind het gewoon echt stom en ik weet dat ik onredelijk ben hierover, maar ik vind het gewoon echt niet leuk. Ik las ook dat ze die scène in die film eigenlijk- dat de hele film daarnaartoe heeft gewerkt en dat ze hem uiteindelijk wilden schrappen, omdat ze het toch een beetje spannend vonden. En toen is de schrijver ervan er echt voor opgekomen van: nee, ze zijn zo goed aan het ruziemaken, ze zijn zo aanwezig erin. vaak als mensen ruziemaken is een iemand door een pan aan het roeren ofzo, of die is iets op zijn telefoon aan het doen, maar zij zijn gewoon zo... Hij zegt van: "They're still in the game", en dat laat zien dat ze echt heel erg om elkaar geven en echt gewoon veel van elkaar houden en dat vind ik een hele leuke manier van.. ja, om op die manier dat te laten zien. Dus dat. En verder.. misschien wel in een van mijn andere lievelingsruzies- niet dat mijn boek over ruzie gaat, maar ik vind dat gewoon een hele... want ik snap ook die angst van die filmmakers, dat ze denken van: oeh, dat moeten we niet doen, maar dat dat het juist maakt vind ik heel leuk. Bijvoorbeeld ook in *Winter* van Ali Smith, daar zijn Art en zijn vriendin Charlotte, die hebben ruzie. En Charlotte die vindt Art gewoon heel vervelend en een irritant mens. Zijn politieke overtuigingen en zijn [kotsgeluid], ze vindt hem gewoon walgelig. En hij houdt zichzelf gewoon voor van: ze is jaloers op mijn nieuwe laptop en dat is de reden dat ze boos op me is, want ze kan het gewoon niet hebben dat ik nu zo'n mooie laptop heb. En dat ze gewoon totaal niet naar elkaar luisteren en zichzelf gewoon willen overtuigen van hun eigen punt, dat vind ik heel grappig. En dat zijn wel dingetjes die me hebben geïnspireerd, dat... dat dus niet naar elkaar luisteren, maar wel elkaar blijven opzoeken en een beetje dat ongemakkelijke, dat vind ik heel leuk. En verder qua beeldend werk, ging ik heel vaak tijdens het schrijven door de site van de Huis Marseille, zo'n fotografiemuseum, ging ik naar de foto's kijken, en... ik weet niet, ik ben daar nog nooit in het echt geweest, ik heb altijd een beetje het idee dat ik daar niet welkom ben ofzo, dat daar alleen maar mensen met hele mooi leren schoenen rondwandelen (lacht). En het grappige is dat ik later ging kijken naar foto's die ik heb bewaard van hun website, dus dan heb ik gewoon screenshots gemaakt en die staan dan op mijn telefoon, en een foto is letterlijk de laatste scène van mijn boek. Dat is een foto van een bos en het is heel erg guur en kale takken en in dat bos is er zo'n tentje gemaakt van lappendekens. En ineens dacht ik- ik zag dat en ik dacht: wow, dit is gewoon mijn laatste scène, want daarin maakt het hoofdpersonage een tent in de woonkamer met wollen dekens. En dat straalt een soort van warmte voor mij uit waarvan ik echt een beetje zo blij word. Dus dat was heel onbewust, is dat, heb ik me daardoor laten inspireren, ja. Kan nog wel doorgaan, ik weet niet, ik ga gewoon eindeloos lang door. Uhm... (lacht) Ja. en verder... Ik denk dat onsympathieke en dat onredelijke en dat kwetsbare, dat zag ik ook heel erg in de serie van *Girls*, HBO-serie. En ik vind het gewoon echt heel erg mooi dat Lena Dunham zo... ja, bijna een beetje als een van de eersten zo dat kwetsbare laat zien, terwijl iedereen dat kent en iedereen is daar bekend mee. En ze heeft personages opgezet die je zelf zou kunnen zijn, of met wie je bevriend zou kunnen zijn. En juist door hun, ja, hun irritante kanten gewoon te laten bestaan, bevind ik, vond ik ook de afleveringen die zij heeft geschreven er echt met kop en schouders

bovenuit steken, omdat ze gewoon dat super goed kan laten zien, ofzo. Ja. Dat, ja. Gewoon dat randje opzoeken, die grens opzoeken, zal ik maar zeggen. En ook bijvoorbeeld, mijn hoofdpersonage, die zegt vrij erg aan het begin van: "Toen ik nog geen fronsrimpel had of aambeien". Dat is iets wat gênant is natuurlijk, om aambeien te hebben, maar iedereen heeft het, kwam ik achter, nadat ik een kind had gebaard en dan kom je in een soort nieuwe wereld waarin iedereen heel normaal en soort gezellig over aambeien spreekt. En dat vond ik (lachend) dat vond ik eigenlijk heel erg bemoedigend ofzo, en dat mensen daar dan gewoon zo: "Oh, ja, je kan je laten opereren, maar als je nog een kind wil zou ik daarmee wachten, want dan heeft het toch geen zin" en "Ik heb een elektrische step gekocht, want fietsen dat gaat gewoon niet meer, dus dan kan ik gewoon staan". Dat dat gewoon zo besproken werd, dat vond ik heel leuk en dat dacht ik... nou, dat zet ik er gewoon in, en dat is misschien een beetje gênant, maar het is wel heel erg bekend. Mensen hebben dit en ja. Dus dan, in plaats van dat inderdaad mooier te maken, gewoon laten zien, en *so be it* dan maar (lach), ja.

Selm: Ja, en je hoofdpersonage, Maggie, is schrijver en op een bepaald moment geeft ze een opsomming van schrijvers die haar doen verlammen, die haar schrijven doen verlammen. En dan heb je het over Rachel Cusk - of dan heeft zij het over Rachel Cusk - of Deborah Levy, Valeria Luiselli, Clarice Lispector... zijn dat ook schrijvers die jou schrijven verlammen?

Megan: Ja, ja, ik vond het heel fijn bij de boeken van bijvoorbeeld Jenny Offill of Valeria Luiselli, is dat zij ook allemaal heel subtiel - of ja, niet dat ik dat in mijn boek heb, maar zij zijn moeder en het zit er heel subtiel in, dat moederschap bijna op een soort van oude Europese filmmanier, van... Een vrouw met een baby op haar arm en een sigaret in haar mond die een detective inhuurt om erachter te komen of haar man vreemdgaat. Het gaat niet per se over: (gek stemmetje) "ahh, ik ben moeder en er komt melk uit mijn borst-", weet je wel. Dat vond ik wel heel inspirerend, omdat het vaak met series ofzo, lijkt het af en toe alsof het gewoon twee kanten op kan gaan. Of het is helemaal- er wordt gedoken op dat moederschap en zoals, ik weet niet, *Working mom* ofzo, van het kolven op het werk en het wordt bijna een beetje slapstick ofzo, ik weet niet of dat het het juiste woord is. Of de moeder is moeder, maar dat wordt eigenlijk helemaal een beetje weggestopt van... zoals bijvoorbeeld in *Grey's Anatomy*, Meredith Grey heeft vijf kinderen, en waar zijn eigenlijk die kinderen? En voelt ze zich daar eigenlijk ooit schuldig om, dat ze non-stop staat te opereren en haar kinderen achterlaat? Ze hoeft zich daar niet schuldig over te voelen, prima, ik ben alleen maar voor, wees vooral een topchirurg. En ook bijvoorbeeld Miranda in *Sex and the City* die topadvocaat is, ook prima, maar je kan wel even benoemen van: oh ja, ik laat mijn kind achter bij een au pair en daar kies ik voor en daar sta ik achter, ofzo. Maar het is een beetje alsof het wordt bedacht voor de cliffhanger van: "Oh, I'm pregnant!" - en dan klaar, zo, dat. En met deze schrijfsters blijft het gewoon bestaan, dat moederschap en het is er gewoon, maar het is niet meteen. Er zit een hele goede balans in, dat het er is maar dat het niet, ja, dat je daar niet in doorslaat of dat het ineens gewoon verdwijnt, zal ik maar zeggen. En daarom vond ik het inspirerend en ook gewoon de korte stukjes, de dagelijkse handelingen, dat ik af en toe het jammer vond als het weer over dat onderzoek- Valeria Luiselli, valse papieren schrijft ze, ze is heel erg op zoek naar... het gaat best wel over een dichter en dan zit ze weer in een bibliotheek en dan denk ik: uh nee, ik wil niet naar de bibliotheek, ik wil gewoon met haar thuis aan de keukentafel zitten en luisteren wat haar kind

allemaal zegt of wat zij allemaal zegt. Gewoon die kleine, intieme stukjes, dat waren eigenlijk juist mijn favoriete stukjes. En dat heb ik wel een beetje gepikt, denk ik, hoop ik.

Selm: Ja, absoluut. Ik pik de gedachte van Lena Dunham, via jou, dat je eigenlijk vrienden wordt met mensen die je dan bewondert of die je tegenkomt. En er komen een aantal mensen aan bod, of je refereert aan een aantal schrijvers, die we voor het gemak nu jouw vrienden noemen, bijvoorbeeld Paula. Paula Rego, daar verwijst je op een bepaald moment naar.

Megan: Ja, die documentaire die noem ik inderdaad. Nou, ik denk dat het als... als vrouw zijnde, wanneer je moeder wordt en je bent dus best wel iemand die kiest voor- want zij kiest er heel erg voor van: oké, ik moet mezelf opsluiten in mijn atelier, of mijn kiemtuintje, noemt ze het dan, daar gaat ze gewoon heel veel roken en schilderen. En het is best wel normaal voor een mannelijke kunstenaar om dat te doen als hij kinderen heeft, maar voor een vrouw is dat toch altijd een beetje spannend ofzo, en toch minder... ja, minder normaal of minder gangbaar. En ik denk dat ik in de vriendschap die ik met Paula heb haar daar wel in bewonder ofzo, van: oké, jij doet dat, dus dan mag ik dat ook doen. Het hielp wel om bepaalde schuldgevoelens weg te nemen als ik gewoon zei van: "NEE, nu doe ik de deur dicht, nu ga ik werken, laat me allemaal met rust." Want dat moet gewoon af en toe. Ja, dus dat: zij doet het dus ik mag dat ook, een beetje dat, dat is denk ik wel onze vriendschap. (lacht) Ja.

Selm: En met Wislawa?

Megan: Uhm... Ja, met haar... vond ik het heel, ik vind haar titels heel mooi. Zij is altijd een beetje in de buurt, zij staat altijd wel klaar, maar een beetje sluimerend op de achtergrond.

Selm: Tove?

Megan: Ja, Tove die... ik vond, met haar vond ik het heel bijzonder in haar boeken dat iedereen- dat ze zo ontzettend aardig is en zo lief en grappig, maar dat je daar alleen maar achter komt om hoe mensen op haar reageren. Dus mensen die ze ontmoet in haar leven, die willen eigenlijk allemaal haar in de buurt hebben. De verpleegster, zal ik maar zeggen, die haar abortus doet, die wil bijna zo van: kom naar bij mij wonen, gewoon dat. Dat vond ik heel erg, dat ik denk, dat maakte ze ook in mij los... dat je haar niet aardig vindt om wat ze doet of denkt, maar om hoe mensen op haar reageren. Dat vind ik heel leuk aan haar boeken.

Selm: Weinig mannen. Dimitri, haal ik er wel uit.

Megan: Hm... Dimitri?

Selm: Dimitri Verhulst.

Megan: Oh ja? Oh nee, ik heb, eigenlijk lees ik bijna geen mannen, omdat, het wordt anders gewoon zo veel (lacht) qua boeken. Ik weet niet, het is niet zo dat ik een soort mannenhater ben ofzo, het is meer zo dat ik dacht: ik moet ergens mezelf beperken. Want ik had laatst *Het verhaal van een huwelijks* gelezen, volgens mij, en dat was zo goed dat ik dacht: shit

man, dit is ook heel goed en nu moet ik nog meer lezen. Dus ik hou het eventjes bij die vrouwen en dan... maar inderdaad, maar Dimitri zit er niet in hoor, volgens mij.

Selm: Nou... *De helaasheid der dingen*.

Megan: Oh ja, oh ja. Ja, dat. De film, de dvd.

Selm: De film, ja.

Megan: Ja, klopt.

Selm: Of refereer je dan naar iets anders? Haal je daar iets anders uit?

Megan: Ja, het laat misschien meer zien dat ze een poging doet tot contact met haar vader en denkt van: nou, dit vindt hij vast leuk. Terwijl, hij vindt het helemaal niet per se heel leuk en zij vindt het eigenlijk ook niet heel leuk, en dan bloedt het een beetje dood, zal ik maar zeggen. Ze geeft het als een kerstcadeau aan hem en ze denkt: dit is vast iets waar hij van houdt. Dus dat laat eigenlijk meer zien hoe slecht ze elkaar kennen dan dat ze echt fan is van Dimitri Verhulst. Ik vind Dimitri Verhulst wel, een paar boeken van hem vind ik wel heel leuk hoor, dus ik ben niet een soort Verhulst-hater. (lacht)

Selm: (lacht) Ja, je moet kleur bekennen, voor of tegen.

Megan: (lacht) Precies.

Selm: Nee, absoluut niet. Wat ik eruit haalde was een soort spiegel voor, nou ja, die zelfkant die Dimitri Verhulst heel vaak ook toont. Waar die zelf vandaan komt, die... sociale klasse, waar die vandaan komt, en de haat-liefdeverhouding die hij daarmee heeft. Heb je daar iets mee?

Megan: Ja, misschien wel. Ik denk dat het... ja, dat weet ik eigenlijk zo een, twee, drie niet. Ik heb heel lang geleden zijn boek gelezen, volgens mij iets over een bejaarde man ofzo, dat is het enige wat nu snel in me opkomt. Ja. Maar ik heb me daar niet per se door laten inspireren, maar misschien wel, ik weet het niet. Ik las het toen ik wel, in de periode toen ik had bedacht van: ik ga een boek schrijven. Ik weet wel nog dat Dimitri Verhulst op mijn bureautje lag, in Hongarije was ik toen, en toen dacht ik van: dit is het moment. Ik dacht dat ik dat eventje gewoon ging doen, zo. Maar dat bleek toch anders te gaan. (lacht) Ja.

Selm: (lacht) Je was in Hongarije en in Slowakije, ben je daar al geweest?

Megan: (lachend) Nee, daar ben ik niet geweest.

Selm: En tot slot nog een, maar dat is toch absoluut geen vriend denk ik - of nou ja, zoals ik het uit het boek haal - Arnon Grunberg, hè. Zijn boeken dienen om het handdoekrek van steun te voorzien.

Megan: Ja, ja. Ik... eigenlijk heb ik niet per se zelf een hele sterke mening over hem, maar heb ik me gewoon laten beïnvloeden door mensen om me heen die ik cool vond en die

zeiden: (gek stemmetje) “Oh, Arnon Grunberg, hij is echt stom!” En dat heb ik eigenlijk gewoon gekopieerd.

Selm: Ik vind het interessant, zeker omdat je het daarnet had over die vrouwelijke schrijvers, die dat ouderschap subtiel in hun werk brachten, maar die het zeker niet eruit laten. En dan is het bij Grunberg en zijn vaderschap natuurlijk, nou ja, dat is dan wel een oppositie. Dat lijkt die wel weg te duwen, dat is niet present.

Megan: Ja, weet ik eigenlijk- ik heb volgens mij alleen *Blauwe maandagen* gelezen van hem en *Tirza* misschien. Dus het is niet aanwezig in zijn boeken, zeg je, zijn vaderschap, het feit dat hij vader is geworden?

Selm: Het is natuurlijk nog niet zo heel lang... het lijkt me een andere verhouding, dat jij wel iets aanraakt, een grotere universele waarheid, lijkt het, dat ouderschap voor mannen en vrouwen heel anders-

Megan: Ja, als vrouw kan je er misschien toch minder goed omheen ofzo. Tenzij je misschien een soort van sciencefictionpornoschrijver bent, dan kan je er misschien wel omheen. Maar in dit genre vind ik het toch lastig om het gewoon maar links te laten liggen, dat ouderschap.

Selm: Je kunt het er gewoon over hebben, Hoe concreet vertaalt dat zich, alleen al bijvoorbeeld in tijd en aandacht voor het schrijven? Als je een klein kind hebt, of ondertussen twee kleine kinderen?

Megan: Nou, voor mij was het heel positief, als in ik... voordat ik, vroeger, voordat ik kinderen had, toen had ik heel veel tijd en zat ik echt gewoon de hele dag een beetje in een veel te mooi atelier op de Prinsengracht, antikraak, met heel veel, echt... oh, echt de hele dag te wachten op het moment. Dus net als in, wat ik zeg net, in Hongarije, van nu ga ik dat boek schrijven, maar dat... op de een of andere manier, ja, lukte dat gewoon niet en ging ik gewoon veel te erg mijn best doen en veel te erg proberen iets te maken wat heel ver van mij af stond. Of iets heel erg uitmelken, dus dan had ik iets meegemaakt en dacht ik: wow, dit is super cool, hier ga ik een boek over schrijven, maar dat was helemaal niet genoeg om een boek over te schrijven. Plus dat ik op dat moment gewoon totaal niet de juiste mensen in mijn buurt had aan wie ik dat kon laten lezen. Dus dat is een beetje als je een verhaal vertelt voor de tiende keer, dan wordt het gewoon minder goed, omdat je het zelf ook minder leuk vindt om te vertellen. Dat haalde een beetje de rek eruit. En toen ik moeder werd, of eigenlijk toen ik zwanger werd, toen heb ik mijn huidige agent ontmoet, en dat ging best wel hand-in-hand, als in... Nadat mijn oudste zoon was geboren, had ik gewoon echt heel weinig tijd, waardoor die drang van nu moet het gebeuren, nu wil ik echt dat boek gewoon, ik ben er klaar mee, ik vind het ook gênant worden, dat moet er gewoon uit. Dan ging ik gewoon... dan had ik twee uurtjes, of anderhalf uur, en dan ging ik gewoon echt alles eruit gooien. Plus dat ik op dat moment die agent had die het meteen las en gewoon het verse gevoel op papier, zal ik maar zeggen, die zei van: ja, dit is het, dit is de toon en niet te veel teruglezen, niet te veel nadenken, gewoon maar door. Ja. Want ik vond het ook heel heftig om moeder te worden, ik vond het ook heel intens. Het was voor mij- en dan tegelijkertijd dus met mijn vader, dus ik was een dochter van iemand en ik was een moeder van iemand en dat ging allemaal tegelijkertijd en dat voelde gewoon als hét moment om dat verhaal te schrijven. Ja,

en daarvoor was ik toch een beetje van: pf, wie zit hier nou op te wachten. Nog steeds denk ik dat wel, maar misschien ietsje minder.

Selm: Wat gebeurde daar precies in Hongarije?

Megan: Niet zo veel. (lacht)

Selm: Hoe kom je dan op dat punt- want je schrijft natuurlijk al veel langer, je schrijft kortverhalen, essays, columns... Wanneer had je bedacht: dit is een boek, nu moet ik...

Megan: Nou, ik denk dat ik gewoon had bedacht van: dat is goedkoper dan kunstenaar zijn en dat is makkelijker, want dat kan je overal doen met je laptop. En na het afstuderen op de Rietveld was ik met een vriendin daarheen gegaan en toen begon eigenlijk die periode van de hele tijd maar naar plekken gaan waar je rustig kan schrijven. Ik weet niet of je dat kent, dat je denkt van: hier kan ik niet schrijven, want hier is de afwas en m'n buurman en ik moet naar een afgelegen plek. Dus dat was denk ik twee, drie jaar lang het doel in mijn leven, om die plekken op te zoeken. Dus toen ben ik, ja, bijvoorbeeld naar Hongarije of naar Tsjechië geweest, dat was natuurlijk een heel spannend verhaal. Maar dan krijg ik eigenlijk ook niks op papier, omdat ik nog niet doorhad van: je moet maar een uur per dag de tijd hebben en niet zeven dagen lang vierentwintig uur per dag de tijd hebben om te schrijven, want dan komt er helemaal niks van. Ja, dus dat.

Selm: En dat vertaalt zich ook in een stijl, in een hele scherpe, recht-toe-recht-aan stijl. Geen Dimitri Verhulst, in die lange barokke zinnen, maar gewoon heel recht-toe-recht-aan, heel precies. Kenmerkt dat jouw schrijven of is dat nu heel specifiek door die omstandigheid?

Megan: Ja, ik denk een beetje van beide. Ik denk de ene kant ben ik echt wel iemand die op een hele omslachtige manier iets kan opschrijven en wel echt op een vergezochte manier iets kan uitleggen. Dus het is, omdat het makkelijk leest, betekent niet gelijk dat het makkelijk was om op te schrijven. Daar heb ik wel nog aan zitten friebelen enzo. Maar meer van het ene... en door naar het volgende, dat komt wel door het tijdgebrek. Ja. Dat... de vaart, zal ik maar zeggen, naar het einde toewerken. Dus niet per se op de zinnen, maar wel in het verhaal.

Selm: Nou, we zijn generatiegenoten... met Lena Dunham, denk ik bijna, die werd naar aanleiding van *Girls* volgens mij ook de stem van haar generatie genoemd.

Megan: Of van een generatie. (lacht)

Selm: Van een generatie, oh ja. Ik hoor die stem ook heel vaak hier, hier terugkomen als je een vriendin laat zeggen: "Ik wil geen kinderen, want je bent je hele leven bezig met persoonlijke groei om je dan vervolgens weg te geven aan een ander."

Megan: Ja... ja, dat is iemands mening en dat mag en dat is... ja. Ik denk dat dat ook wel inderdaad typerend is voor onze generatie, om er een hele erge mening over te hebben. En ik denk dat het een beetje is, net als met Arnon Grunberg, ik heb er niet per se een mening over gehad om wel of geen moeder te worden of... maar andere mensen hebben dat wel en,

ja, die vinden dat fijn om dat aan mij te vertellen. Maar dat is ook, per se... ik vind het wel interessant, want ik zie daar ook wel een leuk leven in, in een kinderloos leven waarin je gewoon, ja, inderdaad denkt: je kan altijd investeren in je persoonlijke groei. Maar aan de andere kant denk ik ook dat juist door kinderen te hebben... kan je ook een hele grote groei ondergaan, omdat je gewoon alles nog een keer- je krijgt voor alles nog een kans. Je maakt het allemaal nog een keer mee, en dat vind ik eigenlijk heel leuk. Maar dan in slow motion ofzo, gewoon een beetje van een afstandje, als volwassene, van: oh ja, dat is hoe het gaat, oh ja, die kinderen zijn echt meedogenloos ten opzichte van elkaar. Je zit er niet zo midden in. Ik denk dat die persoonlijk groei- dat je daar nog steeds in investeert als je kinderen hebt, dat stopt niet per se dan. Maar ik ging wel bijvoorbeeld, toen ik zwanger was van mijn eerste, ging ik heel veel moeilijke boeken lezen, allemaal Russische literatuur, omdat ik echt zoiets had van: aah, het eind van mijn leven komt eraan en dan heb ik nooit meer tijd en ik moet naar een heel lang saai toneelstuk, helemaal zo. En ik moet mijn rijbewijs, ik moet nog op reis, ik moet weet ik veel wat allemaal. Zo voelde het wel een beetje, bedenk ik me nu, terwijl we het hier dus over hebben, was ik eigenlijk helemaal vergeten, ja, dus dat.

Selm: Ik vind het heel mooi hoe je hier nu weer over praat: aan de ene kant, aan de andere kant. Ook dat is wat je hoofdpersonage Maggie doet, dat balanceren tussen het ouderschap, tussen uitersten daarin, tussen nou ja, het schrijverschap ook. Je laat haar ook zeggen: "Er is niemand die op mij wacht", in haar darkest hours. Over het kind zijn. Ja, wat betekent dat, wat ben je voor dochter, zegt ze op een bepaald moment, die de geboortedatum van haar vader niet weet, maar die anderzijds ook haar uiterste best doet om een goeie dochter, een goed kind te zijn. En je laat die allemaal zien, je laat al die intenties, die twijfels, dat zoeken, dat wroeten, die worstelingen, die laat je allemaal zien. Dat vind ik zeer ontroerend.

Megan: Ja, ik denk dat ik, vooral met schrijven vind ik het heel leuk om soort van op zoek te gaan naar hetgeen waar ik bang voor ben, en dat dan een beetje uit te schrijven, of te ontdekken. Dus bijvoorbeeld, in een kortverhaal wat ik schreef een tijdje terug ga je... dus het begin is dan zal ik maar zeggen echt gebeurd- ik werkte in een café en na afloop ging ik dan altijd met de stamgasten nog even zitten en dan ging altijd zo klagen van: (gek stemmetje) ohh, ik wil een boek schrijven maar ik heb geen tijd, ik heb geen geld, lalala. En toen kwam er dan een meneer en die zei van: ja, ik heb wel een huisje in Ierland waar je kan schrijven - dus weer zo'n huisje waar ik altijd naar op zoek was. En daar ben ik nooit heen gegaan, want dat zou ik niet durven, maar het was meer van- het was wel een goeie ingang voor een verhaal dat ik dan jaren later schreef van: wat als ik daar wel heen was gegaan en hij was met me meegegaan? Dus het verhaal is dan dat zij op het vliegveld aankomt en dan ineens die stamgast tegenkomt en die gaat dan naast haar in het vliegtuig ineens allemaal halve liters drinken. En dat is ook een beetje in de roman, van- mijn grootste angst was, omdat ik, ja best wel, ik had gewoon tien à vijftien jaar mijn vader niet gesproken, of wij hadden heel- ons contact was dat we elkaar misschien een keer in de vier jaar belden en dan meestal was ik dan degene die dat deed. En ik was altijd een beetje van: ja, wat als hij ineens mij nodig heeft, of wat als ik ineens in actie moet schieten, wat ga ik dan doen, weet je? Ga je dan zeggen van: oké, jij was er nooit voor mij, dus ik ben er nu niet voor jou? Wil je zo'n mens zijn? Nee. Dus ik- toen begon dat aftasten een beetje of dat zoeken van: hoe ziet die situatie eruit? En ik had ook eerst een ander eind, maar toen op een gegeven moment kreeg ik dus dat telefoontje dat mijn angst echt werd, er was echt iets met hem aan de hand. En toen moest ik dus ineens in actie schieten, dus dat ging eigenlijk best wel parallel aan elkaar en daardoor schreef het verhaal zich vanzelf uit, zal ik maar zeggen. Ik denk dat daar

een beetje dat zoeken en dat wroeten en dat aftasten dus vandaan komt, omdat het dus een beetje is hoe ik zoek naar een eind, zal ik maar zeggen, om gewoon dat... dat vind ik gewoon leuk om te doen, omdat ongemak op te zoeken. Ook met de buurman bijvoorbeeld, van, ja, stel dat je echt in die situatie komt, hoe ziet dat er dan uit? Ja, dus op verschillende onderwerpen in het boek denk ik dat ik daar een beetje de rand opzoek, zal ik maar zeggen.

Selm: Ja. Zou je een stuk willen voorlezen?

Megan: Ja, zeker.

Selm: Alright.

Megan: Oké.

Selm: Waar zitten we in het boek?

Megan: We zitten bij hoofdstuk drie en ik heb gekozen voor een stuk uit het verleden. Ik heb eigenlijk nog nooit een stukje uit het verleden voorgelezen, omdat iedereen- de drie mensen die het hebben gelezen, die zeggen van: ik vind de stukjes in het heden altijd leuker. Dus vandaar dat ik het wel spannend vind om dan nu iets uit het verleden voor te lezen, maar het is vandaag de verjaardag van mijn vader en ik dacht van: ik ga gewoon dit stuk voorlezen, want dat maakt het... daar heb ik niet lang over nagedacht. Oké.

Mijn vader probeert crêpepapieren slingers uit de knoop te krijgen, kiepert uiteindelijk alles in de prullenbak en steekt een caballero zonder filter op. Langzaam blaast hij de rook uit. We leunen met onze armen op de placemats. Ik heb de oudste vader van mijn klas. Gelukkig zien ze hem nooit. Ik schaam me voor zijn grijze snor, de rimpel tussen zijn ogen en zijn bolle buik. Het is de enige keer dat hij een feest geeft.

‘Laten we de eettafel aan de kant schuiven zodat de mensen kunnen dansen,’ roept mijn stiefmoeder. Astrid draagt een doorschijnende jurk en heeft haar ogen met drie kleuren oogschaduw opgemaakt.

‘Je vader vindt het zo mooi als je een hoge paardenstaart hebt met van die losse plukjes van voor,’ zei ze eerder op de avond. Ik vond het raar dat ze zo iets adviseerde. Mijn stiefzus, Karen, heeft ook een hoge paardenstaart met losse plukjes van voor. Samen zitten we op de bank het bezoek op te wachten.

‘Mag ik een glaasje water?’ vraagt een vrouw met heel veel tandvlees een uur later. Ze is dicht tegen mijn vader aan gaan zitten. Haar blote bovenbenen plakken telkens als ze beweegt vast aan de leren bank. Er zijn zoutstengels in champagneglazen. De hapjes zijn van de eettafel langzaam naar de salontafel verplaatst omdat de zes mensen gewoon op de bank blijven zitten en helemaal niet gaan dansen. Er brandt een felle lamp waardoor het gezelschap in de ramen reflecteert en we met meer lijken. Astrid is dronken.

‘Moment,’ antwoordt mijn vader geïrriteerd en hij gebaart dat ik met hem mee moet lopen naar de keuken. Ik leun tegen de koelkast en kijk naar zijn rug. Hij draagt een gestreken overhemd, ik zie hem zelden in zulke kleding. Naast de gootsteen staat een open blik met ananassap. De scherpe bovenkant is een beetje gebogen. Met een sigaret in zijn mondhoek opent hij een keukenkastje en pakt een glas. Hij neemt een trek van zijn sigaret en kijkt me aan. Het glas heb ik hem drie jaar eerder voor zijn verjaardag gegeven. Het is

speciaal voor Ice Tea ontworpen. Ik heb een hekel aan dat glas omdat het raar smaakt als je er iets anders dan Ice Tea uit drinkt.

‘Let op,’ zegt hij en hij tikt zijn sigaret af in de gootsteen. Zijn rug is bezweet. Ik ga dichterbij hem staan. ‘Nu leer ik je het volgende.’ Met een onverschrokken blik houdt hij het glas vlak onder zijn gezicht, opent zijn mond en spuugt erin. Verbaasd kijk ik hoe hij hieraan water toevoegt en erdoorheen roert met zijn vinger om die vervolgens in zijn mond te stoppen en af te likken.

‘Dit doe je als iemand vervelend is. Begrepen?’

Ik knik.

‘Goed, ga dit maar naar die vervelende vrouw brengen,’ en hij kust mijn kruin.

Selm: Dank je wel. En wat we nog niet gezegd hebben, of wat ik nog wil zeggen, is dat ik het ook een heel grappig boek vind, dat er heel erg grappige passages in zitten. Niet alleen in de stijl... Ik ga ook een heel klein stukje voorlezen, als je het wil...

Megan: (lachend) Oké.

Selm: Wat ik heel grappig vond, of vind, is:

‘Ik steek een mes in mijn hart als jullie iets overkomt,’ opperde ik tegen Alfons. Ik weet precies welk mes, dat met het houten lemmet, want dat is klein en scherp. Hij zei dat ik beter een mes in mijn lies kon steken. ‘Dan bloed je sneller dood.’

Megan: (lacht)

Selm: (lacht) Ik ben heel blij dat je het zelf ook... ik vind het ook heel grappig. Het is toch ook een heel grappig boek, mag ik dat zeggen, klopt dat?

Megan: Ja, ik vind dat het allerleukste compliment om te horen. Dus, ja, dat mag je zeker zeggen (lacht).

Selm: Maar er zit wel een Belgenmop in, daar moet ik je natuurlijk wel op aanspreken.

Megan: Echt?

Selm: Ja, oh. (lacht) Ga je dat nu ontkennen? Over asfalt.

Megan: Oh ja, maar dat is geen- dat is toch geen grapje? Is dat... oh, dat heb ik dan mijn hele leven lang geloofd. (lacht)

Selm: (lacht) Zoals ook: als je op de maan staat, dan kan je Belgen zien. Toch?

Megan: Ja, want ze hebben al hun geld aan straatverlichting uitgegeven en niet aan asfalt.

Selm: Maar je hebt ook in België gewoond.

Megan: Ja, klopt. Ik heb in Wallonië gewoond. Dat was echt top, maar niet heus. Dat was precies op het moment dat ik een vriendje kreeg en ging tongzoenen en, ja, dat dat gedeelte in mijn leven aanbrak en toen zeiden mijn ouders van: oké, we gaan naar een Franstalig

dorp verhuizen, twintig kilometer van de bewoonde wereld. En dat, ja, toen moest ik ook naar België op school. Dat vond ik heel grappig, of nou ja, niet eigenlijk heel grappig, het was echt verschrikkelijk, maar ja, dat was gewoon anders. Het was een hele kleine school en het was- ik had al een jaar in Nederland gezeten, dus het was wel een groot verschil om ineens in een rij te moeten staan voordat je naar de klas gaat en mijn naam- ik werd ook op de V gesorteerd in plaats van op de K. Ja. (lacht) In België doen- de V is het begin van je achternaam, dus met een tussenvoegsel. Ja, en toen ben ik eigenlijk ook een beetje begonnen met schilderijen maken, maar toen was het vooral van koeien en tulpen en gedichtjes schrijven om gewoon mezelf maar een beetje bezig te houden, want het was gewoon echt heel erg saai en stil daar. Ja. Maar niks tegen België hoor, of tegen de Belgen.

Selm: (door elkaar) Nee hoor, ik probeer je gewoon wat-

Megan: (door elkaar) Meer tegen het dorpsleven denk ik, dat dat... ja, als je tiener bent.

Selm: Ja, precies. Want die tegenstelling zit ook in het boek, tussen dorp en de stad.

Megan: Oh ja.

Selm: Je personages hebben zich ook ergens teruggetrokken, zijn in het dorp gaan wonen en hebben met dorpingen te dealen. Met privacy.

Megan: Ja, inderdaad. Dat is ineens een soort (ontploffingsgeluid) nu je dit zo zegt. (lacht)

Selm: (lacht)

Megan: (lacht) Dat zit er inderdaad dus in, ja. Toch een klein trauma, ja. (lacht)

Selm: Dat je bij dezen dan van je hebt afgeschreven.

Megan: (lachend) Ja, inderdaad.

Selm: Maar ook het binnen-buiten, er wel of niet bij horen. Je bent nu gedebuteerd, dus je hoort er nu ook bij. Of hoe voelt dat nu? Heb je het gevoel dat je nu deel bent van een literaire wereld?

Megan: Zeker niet, nee. Nee, ik was dus op het Boekenbal en ik vond dat, ja... ten eerste wist ik niet dat je dan maar één kaartje krijgt, dus toen dacht ik al: oké, dan ga ik in mijn eentje naar het bal, maar het was zo van heel erg... vanzelfsprekend dat je dus schrijvers als vrienden hebt, en dat heb ik helemaal niet. En het grappige is dus dat ik die middag ook bij de fysiotherapeut was en die zei: "Je moet echt gaan sporten en je moet echt sterker worden en sporten jouw vrienden niet?" Dus het was dus op een dag heel confronterend dat mijn vrienden dus zowel niet schrijven als niet sporten. En toen stond ik daar in mijn eentje en ik vond het echt- ja, ik stond niet in mijn eentje, ik had wel een paar mensen ontmoet en daar ging ik in mee, maar toen een week later toen kwam ik Elke Geurts tegen en ik vroeg aan haar van: hé, was jij ook op het Boekenbal? En toen zei ze van ja en toen zei ik: hoe moet het nou eigenlijk daar, wat zijn de regels? En ze zei zo van: ja je moet eigenlijk met een groepje mensen de hele tijd overal in meegaan. Toen zei ik: oh, oké, ik heb dus echt

precies het tegenovergestelde gedaan, ik ben in mijn eentje overal tegenin gegaan. Dus ik had dat liever van tevoren willen weten. Dus ik heb niet het idee dat ik nu in een soort literaire groep zit, ik zou dat wel heel leuk vinden. Maar ik, ja.. dat heb ik dus niet. Dus iedereen, als je dit hoort- nee (lacht) Ja, nee, dat- ik heb niet het gevoel dat ik er nu bij hoor, ofzo, zeker niet, nee. Ik vind het ook heel spannend omdat ik volgende week mijn boekpresentatie heb en de hele tijd denk van, oh ja, dan sta ik daar met mijn moeder en... (diepe zucht) die was al aan het zeggen van: (hoog stemmetje) oh, zijn er dan geen bitterballen, het is wel natuurlijk precies rond etenstijd? En ja, gewoon- het past allemaal net lekker niet ofzo met elkaar, en dat vind ik dan wel heel spannend. Ja.

Selm: Geen bitterballen, zijn er. Dat heb je bij dezen al aangekondigd. (lacht)

Megan: (lachend) Misschien wel. Ik weet het nog niet, mam. Het boek was toen ook nog niet eens af en toen moest ik al nadenken over de bitterballen.

Selm: Ja, precies. Dan heb je goed en wel een kaft beslist en dan dit al. Hoe ging dat tot... hoe verliep dat, de keuze voor- je hebt een heel mooie print, of een mooi schilderij als cover. Waar komt die vandaan, van wie is die?

Megan: Ja, dat is een schilderij van Kirsty uhuhuh... ze heeft een hele ingewikkelde achternaam. Nu vind ik het wel heel stom dat ik die niet zo kan opnoemen, maar ze is Brits of Schots, dus het is- vergeef me dat ik het niet zo kan noemen. Ik vond haar schilderijen supermooi en met name omdat die, ja, ik weet niet... het is gewoon, het klopte gewoon samen met die titel. Ik zette het zo in elkaar, boven elkaar in een Word-documentje, heel knullig, en het was echt zo'n momentje van: ja, dit is het! Dit is- dat was echt zo'n heel fijn moment, van: oh ja, dit klopt. En de titel heb ik- ik heb heel veel titels gehad, en uiteindelijk weet ik niet meer hoe ik hierop kwam. Oh ja, volgens mij heb ik gewoon de helft gestolen van Wislawa Szymborska, want zij heeft *Uitzicht met zandkorrel* en ik ging dus haar titels als inspiratie- erdoorheen, door haar bundels bladeren. En toen dacht ik: oké, nou dan maak ik er *Uitzicht van dichtbij* van. Want ook om- het was tegelijkertijd met het... volgens mij was ik een vakantie aan het boeken en dan zie je altijd zo in zo'n Sunweb-achtige brochure zo van het uitzicht van veraf en het uitzicht van dat... en dat heb ik een beetje met elkaar gecombineerd. Want ik dacht van... ja, best grappig als je eens een keer zou benoemen wat het uitzicht van dichtbij nou eigenlijk is. En dat is natuurlijk heel erg van toepassing op Maggie, omdat zij heel erg opgesloten zit en haar uitzicht reikt niet heel veel verder dan haar schutting, met haar schuttingpalen. En ja, dus zodoende.

Selm: Welke titels hebben het niet gehaald?

Megan: Weet ik niet. Echt, ik wilde dat nog heel erg graag opzoeken, maar ik weet niet meer waar ik dat moet opzoeken. (lacht) Dus ja.

Selm: (lacht) Nou, het waren gewoon niet de juiste titels, dat is gewoon helder. Ik vind het ook een hele mooie en passende titel. Wat autofictie vandaag de dag soms als kritiek krijgt is dat het allemaal te klein is, maar ik vind het zo groot- ik vind het oprecht grootse literatuur. Je behandelt grote thema's aan de hand van dat ene kleine mensenleven, maar er komen zoveel dingen langs op nauwelijks tweehonderd pagina's. Ziekte en dood, liefde, identiteit,

familie, sociale klasse. Maar die klasse die heb jij er niet zo ingestoken, begreep ik eerder?

Megan: Uhm... ja, je bedoelt met de... met de burens. Of bedoel je meer met familie?

Selm: Bijvoorbeeld. Ook met familie, daar zie ik het ook in terugkomen, en-

Megan: Ja, ja, ik had ook wel inderdaad met het geven van de namen bijvoorbeeld van haar zus heet dan Robin en toen dacht ik van, ja, liever was ik bijvoorbeeld gegaan dat het hoofdpersonage iets heette als Cleo ofzo, of zo'n hele dure naam. Maar toen dacht ik, ja dat past ook eigenlijk helemaal niet. Ze is- de moeder is niet het type om iemand- dat ze haar kind Veerle noemt ofzo, of zo'n, weet je wel, zo'n chique naam, dus het moest wel een beetje zo ordy... Maggie heeft ook wel zo'n internationale allure dacht ik, dus, ja. Dat zit er gewoon in en ik denk dat dat... ja, dat dat ook wel iets is wat te maken heeft met volwassen worden ofzo. Dat je je heel lang schaamt voor je ouders en je dus - net met de bitterballen bijvoorbeeld - en dat er op een gegeven moment is in je leven een moment dat je denkt van: ja, fuck it, dit is toch gewoon mijn moeder en het is gewoon mijn vader en dat is het dan maar gewoon. Ja, dus ik denk dat dat, dat ik daar dan juist de charme en de humor van wilde laten zien en de oprechtheid en de liefde die daar is.

Selm: Ja. Ik vermoed dat het bij die boekpresentatie net zo zal zijn.

Megan: Precies ja, totaal. Iemand zei ook al: dat is eigenlijk wat het juist maakt, moet je maar denken. Ja, dus dat. Deze mensen.

Selm: Ja. Ik vind het heel liefdevol ook voor daar waar het hoofdpersonage vandaan komt. Er zit geen oordeel in, er zit geen afrekening in, het is allemaal heel liefdevol en mild.

Megan: Ja. Heel saai. (lacht)

Selm: Oh God, nee, absoluut niet! Dat is de revolutie. (lacht)

Megan: (lachend) Ja, dat is de revolutie inderdaad.

Selm: Heb je nu het gevoel dat dat verhaal geschreven is? Of blijven er nog dingen hangen? Gaat je boek met andere woorden ook...

Megan: Nou, ja, nee, ik heb wel, ik weet niet zo goed hoe het werkt met of iets af is of niet. Ik heb eigenlijk meteen erna een tweede boek geschreven, dat is ook af, dat heb ik echt heel snel erachteraan, hoogzwanger van mijn tweede, in de nacht geschreven. En dat gaat eigenlijk gewoon verder waar ik was gebleven, omdat het natuurlijk best wel vreemd is om zwanger je vader te verliezen en dat vond ik gewoon weer zo'n heftige, ja, beleving dat ik dat gewoon ook helemaal van me af heb geschreven. Maar in nog kortere stukjes achter elkaar, en nog meer tijden en het is een heel gek iets. Maar ik weet niet of dat per se iets is, dat het verdergaat- dat het een vervolg is, of dat het gewoon meer een verhaal op zich is. Want het gaat ook meer over vriendschap en ja, een soort van rouwen om het einde van een vriendschap terwijl, ze dus rouwt om de dood van haar vader. Het gaat meer over rouw en vriendschap, dus het zijn wel echt andere thema's, maar wel met dezelfde figuranten, zal ik maar zeggen, dezelfde personages. Dus dat, ja. Ik weet niet of het af is dan, ja.

Selm: Wow, er ligt gewoon al een tweede boek klaar! En schrijf je nu ook verder? Naar het derde toe?

Megan: Nee, want het is- ik denk dat iedereen een beetje bang is omdat het gewoon nog niet uit is. Misschien is het wel heel slecht en dat mensen zoiets hebben van: laten we nog maar even wachten hoe dat eerste boek, en dan gaan we kijken naar dat tweede. Weet je wel, zo, dat idee heb ik een beetje. Mijn agent heeft het wel gelezen en ze zei: ik heb het in een dag uitgelezen en daarna heb ik niks meer gehoord, dus (lacht), ja. Ik denk ook dat het een beetje zo werkt, ofzo, in deze wereld, van als een iemand zegt het is goed- net zoals ik mijn mening ook zo heb gevormd over Arnon Grunberg, gewoon meelopen met iedereen.

Selm: Nou ja, er komen zoveel boeken uit en het is dan zo moeilijk om altijd daar bovenuit te steken. Maar als het niet meteen gebeurt, soms gebeurt het pas na een verloop van tijd, hè, dus dat is ook nog... Maar je staat dus echt nog voor de rollercoaster, zeg maar, van emoties.

Megan: Ja, ik vind dus eigenlijk nu al best wel een rollercoaster, als in... ja, gewoon elke dag is er wel iets en het is best wel gek om- mijn leven is- ik heb niet meer ruimte nu ineens, als in... ik moet nog steeds gewoon werken, ik heb nog steeds twee kinderen, ik moet nog steeds alles en dan komt dit er dan bij. Dus ik vind het eigenlijk al wel heel veel en ik heb ook wel iets van: als het nu stopt, als dit het nu is, dan vind ik dat eigenlijk heel leuk. Als in, niet dat ik wil dat dit het nu is, maar zo van: ik voel me nu al heel erg dankbaar en ik vind het nu al gewoon veel meer dan ik had verwacht en ook heel anders. Want ja, je bent gewoon zo lang in je eentje, zit je achter een laptop, je krijgt duizend keer opnieuw de kans om iets te zeggen op een manier. En het staat gewoon recht tegenover waar ik nu in zit. Dus je krijgt een vraag en je krijgt één kans om antwoord te geven. En je moet ineens op de foto. Ja, en dus een boekpresentatie, weet je wel, dat ik denk van... best gek eigenlijk, want, ik bedoel mijn vriend gaat ook niet zijn ouders meenemen naar een vergadering op zijn werk, zal ik maar zeggen, dus dat... het is gewoon heel vreemd, omdat het zo haaks staat op de arbeid zelf, zal ik maar zeggen. Dus dat, daar zit ik nu eigenlijk een beetje in en ik weet nog niet zo goed wat ik ervan vind, maar ik ga er gewoon in mee. En ik vind het tot nu toe als ik terugkijk allemaal heel erg leuk en nieuw en ja, anders.

Selm: Anders.

Megan: (lachend) Ja.

Selm: De volgende keer dat we elkaar zien is op 10 april, tijdens het Wintertuinfestival, dan schuif je mee aan, als het goed is. Dan is je boek de wereld in, dan ben je weer een paar emoties rijker.

Megan: Ja, hij komt vandaag, komt-iej van de drukker.

Selm: Vandaag komt hij van de drukker, vandaag mag je hem- of morgen mag je hem dan vasthouden.

Megan: Ja, ik ben heel benieuwd. Ik hoop echt dat hij niet lelijk is. (lacht)

Selm: Ik geloof het niet. Ik denk dat het prachtig wordt. Geniet heel erg, ik wens je heel veel plezier de komende tijd.

Megan: Dank je wel, dank je wel.

Selm: En alle andere emoties erbij.

Megan: Ja. Kom vooral naar mijn boekpresentatie en dan kan je kennismaken en lekker bitterballen eten.

Selm: Toch wel?

Megan: (lacht)

Selm: (lachend) Heel goed, ik zal er zijn. Heel veel dank, Megan van Kessel.

Megan: Heel graag gedaan. Superleuk.

Selm: Tot later. Tot snel.

Megan: Tot snel.

Voice-over #2: Bedankt voor het luisteren naar Radio Debuut. Deze vierde reeks van de podcast is opgenomen ter gelegenheid van het Wintertuinfestival, dat op 10 april 2023 in Doornroosje Nijmegen plaatsvindt. Kijk voor meer informatie in de shownotes en op wintertuinfestival.nl.

Voice-over: Dit was een podcast van Wintertuin, aangesloten bij De Nieuwe Oost. Volg ons via jouw favoriete podcastapp voor meer podcasts over verhalen, literatuur en schrijven. Tot de volgende keer!